

Arrest

nr. 114 015 van 20 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2013.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 18 oktober 2013, waaruit blijkt dat de zaak wordt voortgezet op de terechtzitting van 7 november 2013.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. VERBEKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De subsidiaire beschermingsstatus werd hem toegekend omwille van de actuele situatie in Syrië.

1.2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het ontkennen en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal en het uiten van blote beweringen en post-factum verklaringen. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de pertinente en daadkrachtige motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Daargelaten de vraag of er zich inderdaad een materiële vergissing zou geslopen zijn in de vertaling van verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en de vader van verzoeker niet 30 keer maar 3 keer zou zijn opgepakt en ondervraagd door de Syrische autoriteiten, vermag dit geen afbreuk te doen aan de concrete vaststelling dat het inderdaad zeer merkwaardig is dat de autoriteiten koste wat het koste verzoeker willen te pakken krijgen terwijl zijn vader als sinds de oprichting van de PYD actief lid zou zijn van deze partij. Bovendien wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing als een geheel dient gelezen te worden. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Zo blijkt nog uit de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over de PYD ondermaats is en legt hij tegenstrijdige en vage verklaringen af aangaande zijn deelnames als sympathisant van de PYD aan betogingen.

De fotokopieën van vijf foto's van Nevrozvieringen in Syrië die verzoeker op 3 september 2013 heeft toegestuurd naar de Raad, zeggen niets over de door hem aangehaalde problemen met de Syrische autoriteiten en geven geen uitsluitsel over zijn ware activisme en/of rol tijdens de door hem aangehaalde activiteiten. Over de cd-rom met foto's van het Nevroz-feest in Syrië die verzoeker op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd en de fotokopie van de bevestiging van zijn lidmaatschap van de PYD, kan hetzelfde gezegd worden. Bovendien werden deze reeds besproken in de bestreden beslissing.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

*1.2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, “Note on réfugié sur place claims”, februari 2004).*

Met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) geldt een bijzondere bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd

in: United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV 12 oktober 2007, nr. 2578; VB/05- 0443/E655 van 2 februari 2006).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers rol tijdens de betogingen en congressen beperkt bleef tot het louter deelnemen en hij geen leidinggevende rol speelde. Gezien zijn beperkte rol is het dan ook onwaarschijnlijk dat hij in de huidige omstandigheden van een burgeroorlog gevisieerd wordt door de Syrische autoriteiten of moet vrezen voor vervolging. Deze vaststelling klemt des te meer gezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Syrische autoriteiten stond. Verzoekers verweer dat de Syrische overheid hier wel degelijk van op de hoogte was vermits zijn vader hiermee werd bedreigd, is niet meer dan een loutere bewering dewelke niet gestaafd wordt aan de hand van objectieve elementen. Waar verzoeker nog een heleboel fotokopieën neerlegt van foto's en twee badges die hem werden toebedeeld waaruit zou blijken dat verzoeker in België deelneemt aan manifestaties en betogingen tegen het regime in Syrië, merkt de Raad op dat deze voorgelegde foto's en badges niet bewijzen dat de Syrische autoriteiten kennis zouden hebben van verzoekers activiteiten in België. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de autoriteiten van zijn land van herkomst kennis zouden hebben van zijn activiteiten in België en dat zij hem om deze reden zouden vervolgen én dat er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Syrische overheden.

1.3. Inzoverre verzoeker aanvoert dat de redelijke termijn bij de behandeling van zijn zaak overschreden werd, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpcedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas.

1.4. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.5. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Syrië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van de algemene veiligheidssituatie en de ernstige mensenrechtenschendingen zoals blijkt uit de "Subject Related Briefing" "Syrië – Algemene Veiligheidssituatie" van 19 september 2012 vervat in het administratief dossier en dat hem dan ook terecht de subsidiaire bescherming werd toegekend.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

1.2. Gelet op het stuk dat verzoekende partij per schrijven/enveloppe d.d. 25 oktober 2013 aan de Raad bezorgde en waaruit zou blijken dat Zaradasht Hajo voorzitter werd van de PYD (Democratische eenheidspartij) en het betoog van verzoekende partij ter terechtzitting komt het gepast voor de zaak naar de rol te sturen voor een onderzoek ten gronde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS